

Dr. Ilkei Csaba: A világ titkait már feltárta, a saját titkait még nem írta meg

Drábik János 75 éves

Semmi sem az, aminek mutatja magát. Senki sem az, aminek kifelé látszik. A látszatok világában fuldoklik az őszinteség, s haldoklik a hitelesség. A megtévesztő kirakatok mögött kettéválik a valóság és annak manipulált tükre.

Életünket, s a világot ma egészen mások irányítják, mint ahogy azt a színpalak mögé nem látók elképzelik. A láthatatlan háttérhatalom bábfigurákat mozgat: fel-emel és elsüllyeszt. Legnagyobb fegyverével: a pénzzel, nemzeteket gyűr maga alá, mindent és mindenkit képes lealjasítani. Aki feltárja és hirdeti a sötétség titkait, önveszélyessé válik. De a legtöbbet teszi, amit gondolkodó tehet az önmagát elvesztő emberért, akkor is, ha a nemzet majd nem lesz hálás érte.

Drábik János, a világot

alakító, rejtőzködő erők titkainak feltárója a világ minden részén egyetemi tanár lenne már, csak nálunk nem az. Mindenütt a közélet középpontjában lenne, csak nálunk nincs. Mindenütt szólnának róla a nyilvánosság fórumai, csak nálunk nem. Jövő kutató bölcs előrelátók doyenjüknek választanák, nálunk elhallgatják és kirekesztik. A világ ellen zajló hatalmi összeesküvés gyakorlatáról cáfolhatatlan tényeket mutat fel, de ezekre még ma is azt kell választolniuk vizsgálóiknál, hogy összeesküvés elmélet.

Tíz évvel ezelőtt ismer-tem meg, amikor harmincévi közszolgálati televíziózás után levezető köreimet futottam az egyik kereskedelmi csatornánál. Ujjgyakorlatként **“Különös”** címmel készítettem szokatlan,

Ilkei Csabával a tévéstudióban

kritikus, ébresztgető, szemnyitogató műsorokat hét éven át. (2002-2009) Jánossal tucatnyi adásom volt, vele kezdtem és vele is fejeztem be, amikor beütött a világválság. Fajsúlyosan kilógtunk a családias szórakoztatás környezetéből, de egyre több nézőnk lett, figyelték azok, akiket megcéloztunk, s észre vettek ellenfeleink is. A médiahatóság meg is büntetett „tiltott reklámért”, micsoda könyveket mutatok be ismeretterjesztés címen: **Drábik János Uzsoracivilizációját, a Világszákutcát, a Tudat-módosítást, A Pénz diktatúráját, A Magyarok harmadik útját** és a többi kiváló kötetét, **David. C. Korten** világhírű munkáját: a **Tőkés társaságok világhuralmát, Mathias Brökers Összeesküvés-elméletét és szeptember 11 titkait, Carol Quigley Hálózatait** és másokat. Ráadásul bő részleteket játszottam be **Michael Moore: Világkormány** című filmjéből.

2003. április 16-án aztán kitört a botrány. Négy nap-

pal az uniós népszavazás után, amikor Magyarország is aláírta Athénben a bővítési dokumentumot, vendégem: Drábik János azt merte mondani élő adásban: szeretné, ha majd az **Európai Unióból való kilépésünkről is tartanának népszavazást**, s jó lenne, ha már most csatlakoznánk az Unión belül elégedetlenekhez.

A kereskedelmi tv tulajdonosa másnap kérdőre vont: miért mondott ily ünneprontó mondatokat a vendégem, akit egyébként sem kedvelnek odafönt az „ismert közgazdászok”. Az utóbbiak alatt értsd azokat a liberális agitátorokat, akik „makro elemző” celebként naponta keringtek akkoriban körbe-körbe a köz-és magán televíziókban kurzus tekintélyként és a szent tehének sérthetetlenségével ismételték a nemzetközi pénzügyi központok, bankok, hitelintézetek jelszavait: globalizáció, liberalizáció, dereguláció, privatizáció. „Ki ez a Drábik?”- kérdezte egyszer egy előadáson **Fekete János**, Kádár kedvenc ban-

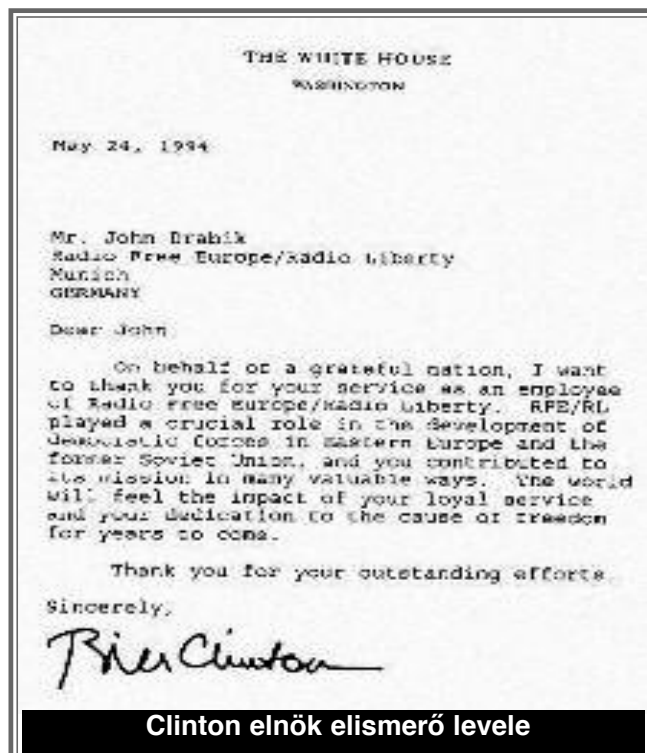
Drábik János – 2006. március 15.

kára, aki amúgy állambiztonsági ügynök volt. „Bölcsész? Akkor menjen a bölcsészkarra ezekkel a fantáziadús mesékkel!”

Én is nehezen tudtam

meggyőzni a tv elnök-vezérigazgatóját. „Miért mondunk ilyeneket?” Azért, mert féltjük a kis nemzetek szuverenitását, szabadságát, földjét és kultúráját a nem-

Clinton elnök elismerő levele

zetközi magánvagyonokra épülő pénzülgarchiák hatalmától, amely kormányok felett álló globális hatalom, titkos szervezetek – mindegyiknek az illuminátus szabadkőművesség – központi irányított hálózata. Ennek a világhatalomnak legfőbb eszköze a pénz és az eladás kamattal, uzsora-

kamattal. Legfőbb ellenfele pedig a szellemileg és anyagiilag független, politikailag cselekvőképes, jól tájékozott egyén és a gazdaságilag önálló, művelt, értékeinek és érdekeinek hatékony képviselőre kész középosztály, mint az erős nemzetek megtartó gerince. Őket kell kiszolgáltatottá és alattvalóvá tenni, hogy aztán uralkodni lehessen fölöttük. Például úgy, hogy bekényszerítik őket antidemokratikus és ellenőrizhetetlen nemzetek feletti szervezetekbe, így banki-, pénzügyi- és kereskedelmi szervezetekbe, közigazgatási, katonai, rendfenntartó és bírósági hierarchiákba.

„De hát a stílusa is bicskanyitogató!” – jött a következő észrevétel, ha már a tartalommal nehéz felkészületlenül vitatkozni.

„Mit hangoskodik ez a Drábik, mit mutogat, mit gesztikulál annyira? Mindent túlhangsúlyoz, úgy felizgatja magát, hogy elképzelve nem kap levegőt és képtelen befejezni a mondatait. Egyszer ott hal meg a stúdióban...” – így az a kritikusnak felkent rosszcárú

Élő adásban 2006. február 8-án

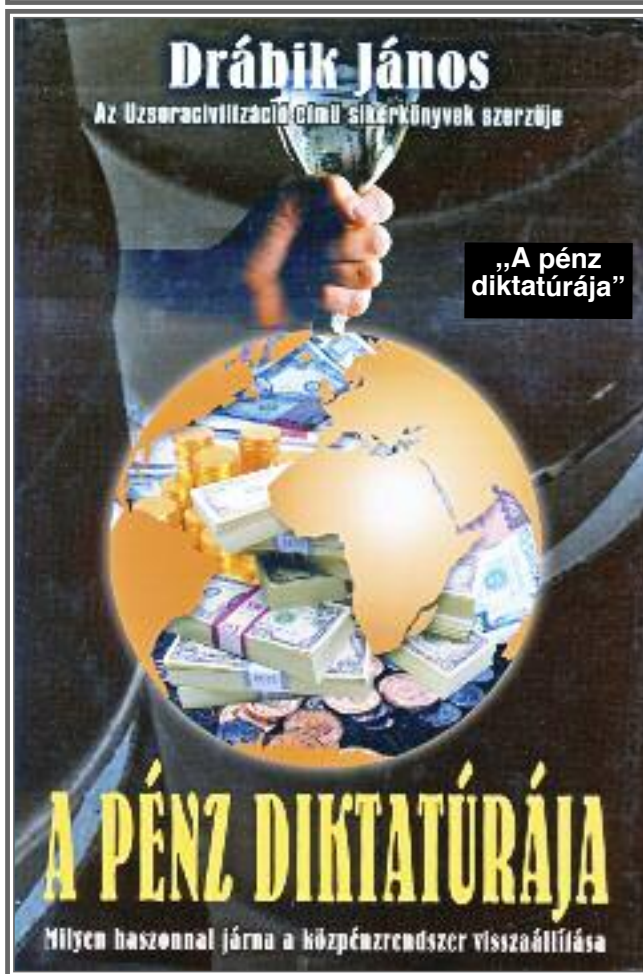
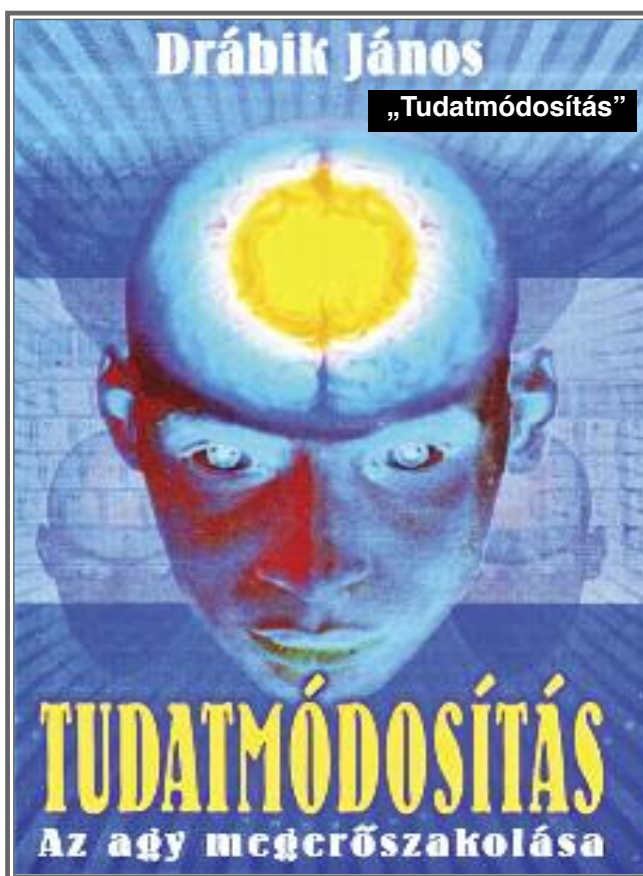
rovatvezető, aki azóta is csalhatatlanul minősítget, s azok élbolyát vezeti, akik megmondják: ki a tehetséges, mi az érték, kikhez kell igazodni ebben az országban, ki szerepelhet a médiában és ki nem, kit kell felfuttatni és ki nem rúghat labdába, kit lehet kitüntetni és kit nem, mit szabad leírni és mit nem, min kell felháborodni, mikor kell aláírásokat gyűjteni, a parlament elé vonulni, magyarokat megfeszíteni, rikácsolni, tiltakozni, megbélyegezni, kirekeszteni és feljeleníteni az országot nemzetközi szervezeteknél, állam- és kormányfőknél. Igen, a tömegtájékoztató feletti ellenőrzés legalább olyan fontos, mint a globális pénzuralmi diktatúra. Vagy beállsz a sorba, vagy kilógsz, s akkor maradsz a partvonalon kívül.

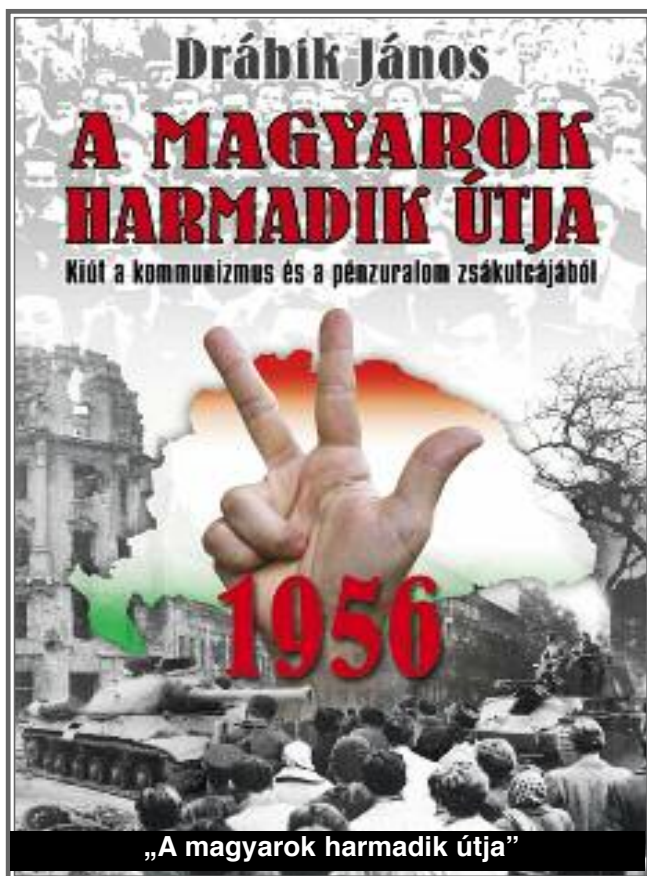
János segítségével bővítettük televíziós műsoraimban a kritikus gondolkodók képzett körét (Sík拉克y István, Mándoki Andor, Varga István, Czike László, Bokor Imre, Mihálffy Balázs és mások), hogy világossá tegyük: a magyar nép ismét választást előtt áll: örökös eladósodottság, az önrendelkezés elvesztése és a nemzet fogyása vagy közpénzrendszer, önrendelkezés, létbiztonság és harmónia, gyarapodásunk lélekben és szaporulatban. S ne legyenek illúzióink az Európai Unióról, az a nemzetközi pénzüligarchia uralmi rendjének egyik regionális alrendszere. Benne nem a nemzeti önrendelkezést fenntartó, szabad népek együttműködéséről, s nem a Kelet-Közép-Európai Konföderációról van szó, hanem a Round Table egyik business clubjáról, amelynek igazi neve: **European Round Table of Industrialists** (Európai Üzletemberek Kerekasztala), s amelyet a nemzetközi pénzügyi közösség vezetői találtak ki és hoztak létre a Bilderberg csoport segítségével.

Aki dudás akar lenni, pokolra kell annak menni. Korukat megelőző gondolkodók gyakran kapnak megalázó fricskát a szellemi megrekedtektől, akik nem tudnak túllépni a mai kocsmán sem.

2004-ben meghívtam Jánost **Kistarcsára**, legyen a március 15-i helyi ünnepség szónoka, mondja el azt, amit kevesen tudnak: a szabadságharc eseményei mögött is elkeseredett pénzügyi szabadságharc folyt, a békés forradalmat a már akkor is működő pénzhatalom irányítói változtatták át fegyveres harccá, miután reformer eleink nem járultak hozzá, hogy a magyar pénzügyeket egy bécsi magánbank - a Rothschild-ház bécsi ága - intézze, miközben a pénzveréshez szükséges nemesfémeket a magyarországi vármegyékből vették Bécsbe. „Amiről nem tudunk, amiről nem hallottunk, az nincs is” - ez volt helyi reflex, bambaság és meg nem értés, János úgy érezhette magát, mint Ady Kaposvárott, az ország akkor legporosabb városában: „Hideg és süket emberek néztek rám a vánszorgóra, egy-egy század volt egy-egy óra...” Lelkes igyekezetében beszéde negyedórával hosszabbra sikeredett a tervezettnél, fülledt meleg volt a zsúfolt, zárt teremben, a népi táncosok türelmetlenül törölköztek a színpad mögött, az első sor meghívottai már az állófogadást várták. A következő képviselőtestületi ülésen a helyi MSZP titkár aztán küldött nekem egy sunyi megjegyzést a maga proletár ecce-rúságával: „Gyenge volt az előadó!” Most mit válaszoljak neki? Erdemes? Szégyelltem magam János előtt, mit keresek én itt, s miért hoztam Ot is ilyen helyzetbe.

Budapesten vendégeskedik amerikai barátom, akivel rövid ideig együtt ta-

nultam (s kosárlabdáztam) a Syracuse University Tömegkommunikációs Karán. Érdeklődéssel várja és megnézi adásunkat, melyben felvázoljuk Jánossal a Cecil Rhodes alapította, (1891) s róla elnevezett Társaság („A Hálózat”) legbelsőbb magját (Round Table) és a legfontosabb leágazásait: a New York-i Council on Foreign Relations (Külvárosok Tanácsa), a londoni Royal Institute of International Affairs (Királyi Külügyi Intézet), a The Committee of 300 (A Háromszázak Bizottsága), a Trilateral Commission (Trilaterális Bizottság), a Bilderberg Group, a Tavistock Institute for Human Relations (Tavistock Intézet) és így tovább. Tételeken felsoroljuk a globális pénzrendszer nemzetek feletti intézményeit a Világbanktól, a Nemzetközi Valutaalapon át a frankfurti Európai Központi Bankig és a báze-

li Nemzetközi Fizetések Bankjáig, nem feledkezve meg az alapokról, a dinasztia alapító bankár: Mayer Amschel, Rothschild érde- meiről (Ő határozta meg a mindenkorai célt: „Adjatok kezembe egy ország pénz- ügyeit és nem érdekel, kik hozzák a törvényeket a par- lamentben!”). Nem hallgat- juk el a különböző szabad- kőműves irányzatok (Grand Orient, az angol és amerikai szabadkőművesség, a Priory of Sion és az Illuminátusság) va- lamint a pénzha- talom intézményeinek az együttműködését az új világrend ki- alakításában és egy szinkretikus világ- vallás elterjesztésé- ben. Nevükön ne- vezzük az ebben múlhatatlan érde- meket szerzett ban- kárvilág legna- gyobbjait: Morgan bankház, Rockefeller, Kuhn, Loeb, Harriman,

Warburg, Schiff, Corne- gie, Baruch; a Greenfels-, Brown-Shipley-, Schroeder-, a Lazzard Freres - ,Lehman Brothers, Gold- man Sachs, Israel Moses bankház és más meghatá- rozó pénzügyi szervezetek, kockázat- és hitelminősítő intézetek, tőzsdék, bróker- házak, biztosítók, befekteté- si és pénzfedezeti alapok, kereskedelmi kamarák, multi-és transznacionális vállalatok tevékenységét. Nélkülük nem jelenthet- volna ki öntelt magabiztos- sággal James Warburg bankár 1950. február 17-én az amerikai szenátus egyik bizottsága előtt: „Akár tet- szik Önöknek, akár nem, vi- lágkormány lesz! A kérdés csak az, hogy szépszerével vagy erőszakkal?” S hogy senkinek se maradjon hiá- nyérzete, végezetül tétele- sen felsoroltuk az előző pénzóriások pénzelt tö- meg-tájékoztatói hálózato- kat, az agymosó és tudat- módosító gépezet főszerep- lőit a sajtó, a média, a hír-és információ terjesztés, az in- ternet, a filmipar, a kiadók monopolisztikus világában, nem különben a globális ki- választás, a képzés, a felépí- tés és a pozícióba helyezés intézményeit az egyeteme- ken, a tudományos intézmé- nyekben, a kiválasztottak alapítványainál, az ösztöndí- jas tanulmányi központok- ban, a gondolati műhelyek- ben, klubokban, fórumokon.

Az adás végén szokás szerint válaszoltunk a nézők telefonon feltett kérdéseire. Az egyik néző a tőke sza- bad, de kártékony áramlásá- val kapcsolatban azt kérdez- te: mit értek globalizáció alatt? A felvétel tanúsága szerint ezt válaszoltam:

„A globalizáció: a tőke és a szabadpiac korlátatlan uralmából származó társa- dalmi, gazdasági, kulturális, szociális és más egyenlőt- lenségek sora, amely követ- kezményeiben emberellenes, közérdektelen, az életet pi- aci kérdéssé silányítja, el- osztási viszonyaival mélyen sérti a társadalmi igazsá- gosságot, kiszolgáltatva és megalázva a peremre szo- rult, lecsúszott versenykép- telen tömegeket.”

János azt a kérdést kap- ta: mi a baja a világkormány gondolatával, mikor egy szétesett világban bizony nagy szükség lenne egy ko- ordináló racionális agy- trösztre, amely felette áll az önérdékű technokrata veze- tőknek, politikusoknak, pár- toknak, titkos szervezetek- nek, terroristáknak, maffiák- nak, vallási fanatikusoknak, s az emberiség jövőjének megmentésén kellene fára- doznia. János, aki nem hisz a megváltó világkormány- ban, így határozta meg an- nak lényegét:

„A világkormány a hata- lomgyakorlás privatizált formája, integrálja és aláve- ti az egyes államok hatalmi

Szülei és testvérei

Családi körben 24 évesen

elitjét. A pénzbirodalmi kontroll kiterjed a nemzetállamok kormányaira, törvényhozó és végrehajtó szerveire. A hatalom privatizálása azt jelenti, hogy az „egy ember, egy szavazat” elv alapján létrejövő számbeli többséget kiszorítja a gazdasági és pénzügyi erőfölénnyel alapuló többség, így a szervezett magánhatalom a közhatalom fölé kerekedik, s a közvélemény befolyásolásával, tudatos megtévesztésével érvényesíti akaratát. A nagyobb érdekérvényesítési többség mindenkor felülkerekedik a demokratikus számbeli többségen.”

Mindez egyetlen adás volt a sok közül. Amerikai barátom megnézte, aztán gondosan, szó szerint lefordította, s gratulált. „Nálunk odahaza csak a rögbiről, a kosárlabdáról és a jégheki-ről szoktak ilyen szenvedélyes kritikával beszélni az emberek. Mert a politikától már elfordultak, a tömegszórakoztató ipar és a fogyasztási verseny leszoktatja őket a gondolkodásról, egyetlen céljuk: pénz szerezni amilyen gyorsan, s ahogy csak lehet.” Hazatérve egy szociológiai tanulmányában elismerő szavakkal emlékezett meg televíziós felvilágosító tevékenységünkről, őszinte, szó-

kimondó és felelősségteljes értelmiségi magatartásnak nevezte, de nem nagy jövőt jósolt nekünk. Akárcsak a globalizáció kritikai értelmiségnek és az antiglobalista mozgalmaknak, mert a legyengült nemzetek már képtelenek a hatásos önvédelemre, a globális pénzkartell olyan fölénybe került, hogy elkerülhetetlen a nemzetállamok lebontása és felszámolása. De azért nekünk – Jánosnak és nekem – sok szerencsét kívánt szélmalomharcunkhoz.

Amikor pedig 2008 őszén Amerikában a **Long Term Capital Management** (LTCM), a hedge fondok (spekulatív kockázati tőkealapok) élén olyan világraszóló pénzügyi lavinát indított el, amely megállíthatatlan volt a nemzeti határokon, s kegyetlen nehézségeket, megélhetési gondokat hozva zúdult ránk, barátom azt írta: „No ugye hogy megmondtam, ezek ellen nincs védekezés nálatok se!” Mégis, tisztességgel állt ellent a maga módján ő is, 2010-ben egy egyetemi televíziós adásban úgy emlékeztetett **Abraham Lincoln** (1809-1865), az USA 16. elnökének intésére, hogy azt nálam jegyezte fel, amikor Budapesten járt, lám minő határokon át

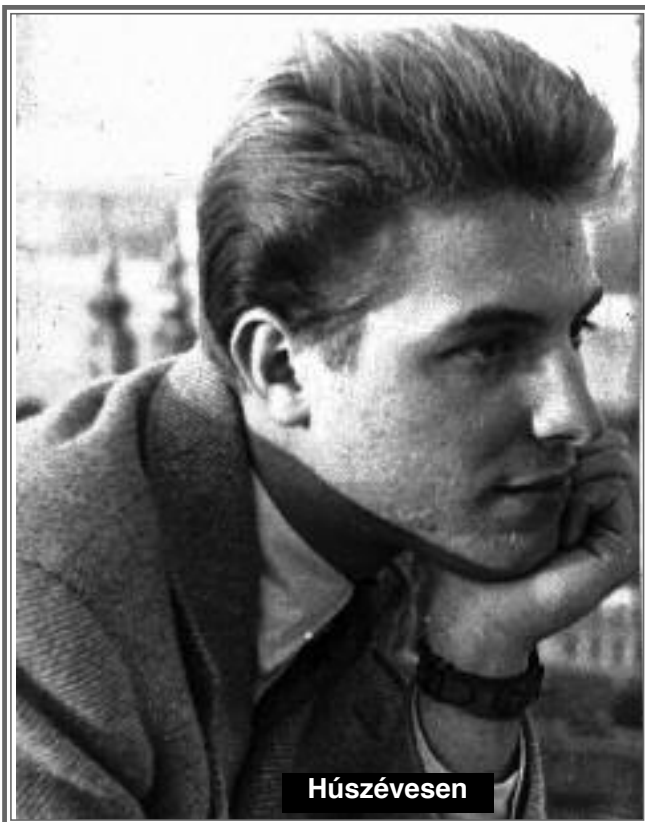
szárnyaló aktuális igazságról van szó, ha már a kis Magyarországon is erre hivatkoznak. Lincoln így figyelmeztetett a ma is küszöbön álló veszélyre: „Olyan válság közeledését látom, amely megbénít és arra késztet, hogy remegve aggódjak hazám biztonságáért. A háború eredményeként a korporációk kerültek hatalomra és ezt a korrupció korszaka követi a legma-

gasabb szinteken. A pénzhatalom mindent maga alá gyűr, hogy meghosszabbítsa uralmát, kihasználja az emberek hiszékenységet, egészen addig, amíg a vagyon néhány kézben halmozódik fel, és a köztársaság elpusztul.”

Igaz értékekről sem lehet **humor és kritika** nélkül írni, minden nagyságtól elvárható az önironia és az önkritika. János sem mentes az emberi gyengeségektől.

Bármilyen rántott hússal lekenyerezhető. Nagy adagot kér, a maradékot becsomagoltatja és hazaviszi.

Zeneművészeti szakközépiskolát végzett, csellistának készült Banda Ede növendékéként, de egy kéztörés miatt pályaváltóztatásra kényszerült. A színpad azonban továbbra is vonzotta. Amatőr színészként fellépett itthon és külföldön, legutoljára tán 1983-ban New Yorkban jeles szereplők társaságában. A darab írója: Varga László külön is kiemelte színészi képességeit.

Húszévesen

Színi előadás New Yorkban, 1983-ban. János a jobb szélén

Mindig is szeretett udvarolni, tessék csak erre a képre nézni, amely 1987-ben készült Münchenben a Szabad Európa Rádió bálján. Behízelgően ellenállhatatlan, noha nem egy Jávor Pál. Hódításaira mindig is büszke volt. A nyilvánosság előtt szereplő alkotóként pedig – mint a kivételes tehetségek általában – érzékeny, hiú és rátartó.

Az előbbieket alapján már jobban megértjük annak az állambiztonsági ügynöknek a jelentését a III/II számára 1973-ban, aki egy mozgalmi összejövetel kapcsán azt jelentette Jánosról, hogy egyfelől: „*Elég furcsa ember. Rendkívül agresszív, ő a központ és pillanatok alatt összeveszik mindenkivel, ha nem neki van igaza.*”, másfelől: „*Egész este arról beszélt, hogy jó lenne egy szex csoportot alakítani és együtt élni csoportosan.*” Hm.

Harciaságából csak keveset veszített. Noha kötetek dedikációiban barátjának és harcostársának nevez, néha velem szemben is harcias. Ambár az idő múlásával azért megértőbb és toleránsabb. Közeledő születésnap-

jairól mindig megemlékezik a szerkesztőségi ebédelen, ahol a Pénz diktatúrájából véletlenül sem lett Drábik diktatúra. Ma azért központ O, mert egyedülál-

harmóniában él fiatal feleségével.

Néha elérékenyül és meghökentő kijelentéseket tesz az általa bírált bankárdinasztiák eredetéről és kö-

vű történész. (Mint például azzal, hogy Haynau édesanyja a Rothschild pénzdinasztia megalapítójának egyik leánya volt.)

Gyerekkorában nyaranta a Fiemei úti temetőben dolgozott kertész édesapja mellett. Végzettségét tekintve jogász, filozófus, újságíró. Könyvei alapján azt lehetnének: közgazdász, történész, szociológus. Okkal, de nincs papírja róluk. (Van egy másik Drábik János is: egy vele egykorú filmrendező-producer. De nem állnak rokonságban.)

Minden televíziós adásra pontosan érkezett. Tömegközlekedési eszközzel. Jellegzetesen lóbálta bőr aktatáskáját, ruganyosan lépkedett a villamosmegállóból a bejáratig, arcán örök mosollyal, a tudósok szelídségével. Ma már kissé cammog, alacsony termetéhez képest kikerekedett, nagy csomagokat cipel (sok

A Szabad Európa Rádió bálján, München 1987

lóan elbeszélő stílusban mond zsidó vicceket. Nem baj, azért lehet rajtuk nevetni. Ami pedig a csoportos szexet illeti, azért került kőkorszaki távolságra az ifjú ötlet és vágy, mert nagy

vetésre méltó példájáról, mint például a *Kiválasztottak* című kötetében. Máskor hiszékeny, s kontroll nélkül publikál olyan ismereteket, melyekkel felültette egy-egy jó ne-

helyre viszi a *Leleplező* tiszteletpéldányait), s még mindig nem döntötte el, hogy maradék haja oldalt vagy hátrafelé fésülve áll jobban neki. Néha komor arccal érkeznek, például azért,

A „Leleplező” ebédjén Pali bácsinál, 2008 szeptemberében

mert jóakarói gonoszkodnak vele. Legutóbb fizetési meghagyást küldtek neki nagy összegű gázfogyasztás tartozása miatt. Csak az az érdekes, hogy náluk nincs gáz. Viszont időrabló és idegölő az ellenséges trükk elhárítása. Leblokkolják vele néhány napra.

Ideje kevés, az alkotó munkától nem hajlandó elvenni egy percet sem. Ezért nem levelez. „Vagy dolgo-

zok, vagy levelezek, a kettő együtt nem megy.” Ezért többnyire válasz nélkül hagyja barátai leveleit is. Ezt már zokon vettem. Idéztem Neki a harmincas években Horthy kormányzó előszavával megjelent Magyar úriemberek viselkedés és illetmen könyvét. „Uriember adósságát visszafizeti, levelekre és telefonokra válaszol.” Mire azt kérdezte: „Ezek szerint én

Drábik János ÚJ VILÁGREND? VILÁGZSÁKUTCA

Tisztelettel és szeretettel
Dr. Ilkai Csabának
kedves barátomnak és
harcostársamnak
2004. dec. 1.
J. Drábik

„Kedves barátomnak és harcostársamnak...”

Szerkesztőségi értekezleten 2012-ben

A Szabad Európa Rádió stúdiója, München, 1951

nem vagyok úriember?” – és kihívó testhelyzetbe vetette magát. Derűs volt. De János, az vagy, ám nem elég annak lenni, annak is kell látszani. Válaszolni, ha ritkán is, de illik.

Önzetlenül tud lelkesedni. Ha hívják, a világ végére

is elmegy előadást tartani. Ingyen. Nemrég a nagy magyar Alföld közepére hívták díszvendégnek. Volt olyan kis cserkész, hogy saját maga fizette a taxit oda és vissza.

Egyszer láttam igazán szomorúnak. Közös barátunk: **Beck Gyuri** (az utolag.com szerkesztője) halálakor, tavaly tavasszal. Saját keserűségeiből viszonylag hamar kilábal. Miközben könnyű fajsúlyú senkiket sodort az aktuális politikai divathullám a parlamentbe, neki nem sikerült bejutnia. Egyszer megpróbálta, másodszor rossz lóra tett, harmadszor csak hitegették. Pedig mozgást vitt volna a mocsárba. Harci tereppé téve a szundikáló, netező, horgoló-kötögető, parancsra gombokat nyomogató megélhetési politikusok padsorait.

A világ titkait már megírta. A saját titkaival még adósunk. Tudományos munkáinak értékeiből semmit sem vonna le, ha feltárná önéletrajzának még üres fejezeteit.

Kortörténeti munkahelyek, mozgalmak, munkanélküliség. Polbit, lázadás, elbocsátás, megpróbáltatások a hatvanas években, szemben egy perképtelen hatalmi központtal, segítőkéssz, de tehetetlen kezekkel. Aztán Amerika,

München, Szabad Európa Rádió, program szerkesztés „Kézdí Pál” álnéven. Kevesen tudnak többet az amerikai (katonai) hírszerzésről, mint Ő. De magdok-

ni, hozzátartozik hitelességünkhez. Az ember egyik legnagyobb büntetése az, ha nem változhat, ha nem változtathatja meg a véleményét, ha köteles tegnapi meghaladott önmagához láncolva ragaszkodni hibáihoz, megkövesedett tévedéseihez. Így persze könnyebb címkézni és skatulyázni, elhallgatni és kirekeszteni, a versenyképtelenek közé taszítani. Az okos változik, csak a buta magyar nem, ő sziklaszilárdan ugyanazt az ostobaságot mondja, mint ötven évvel ezelőtt. És ez nálunk még erény is, derék jó falusi dolog, amely politikai felhangokkal kortörténeti átokként tartja magát az amúgy totális értékvesztésben, a szellemi, lelki, morá-

Beck Gyuri (Teddy) gyásmiséjén

Továbbra is sok sikert, János! (Ilkei Csaba és Drábik János)

tori disszertációt írhatna a szabadkőművességről is, különösen a Máltai Lovagrendről.

Az életben nincsenek örök barátok és örök ellenségek, az élet folytonos mozgás, melynek értelme a haladás. Minden változik, s tudni kell változtatni. Változásainkat be kell valla-

lis leépülésben, az álságos züllöttségben.

Kedves János, mutasd fel legjobb erőnyeide, s írd meg életed legizgalmasabb kötetét, nem baj, ha az épp a tizenharmadik lesz. Szerencsés vagy, túléled! Isten éltesse!

Ilkei Csaba